

[Socialministeren.]

forløbne år har prisstigningerne jo været meget mådeholdne.

Under punkt 7 tales der bl. a. om behovet for plejehjemspladser. Der foreligger undersøgelser fra nogle amter, som tyder på, at der er behov for plejehjemspladser til ca. 4 pct. af befolkningen over 65 år; og desuden er der behov for pladser på psykiatriske plejehjem til ca. 1 pct. af befolkningen over 65 år. Der er netop nu kommet en rapport fra socialforskningsinstituttet om pleje- og omsorgsbehovet blandt ældre i Holstebro-området. Denne rapport kommer til det resultat, at der blandt de undersøgte personer over 65 år var behov for ophold på aldersdoms- eller plejehjem hos ca. 10 pct. Disse tal viser jo nogen usikkerhed, men hvis vi regner med, at der skal være pladser til 4 pct. af den ældre befolkningsgruppe, som er på ca. 600.000 personer, skulle der altså være brug for ca. 24.000 pladser på egentlige plejehjem til denne gruppe.

Ifølge en opgørelse fra 1966 var der 32.500 pladser på aldersdoms- og plejehjem. Jeg må indrømme, at kun en mindre del af disse pladser opfylder kravene til moderne plejehjem, men der er siden denne opgørelse godkendt planer for, eller der er givet tilsagn om støtte til ca. 8.000 egentlige plejehjemspladser, og boligministeren har som nævnt to gange i dette finansår med finansudvalgets tilslutning forhøjet rammerne for statsstøtte til institutionsbyggeri, herunder særlig plejehjem. Den nuværende udbygningstakt vil regeringen fastholde og sørge for en sådan fordeling af støttemidlerne, at der i stigende grad kan tages hensyn til lokale behov. Jeg tænker her på de ændringer, vi fik gennemført i omsorgsloven.

Under punkt 7 rejses spørgsmålet om udbygningen af sygehusvæsenet. Regeringen vil medvirke ved en fortsat udbygning af sygehusvæsenet i den udstrækning, den har indflydelse på disse områder, således at der i videst muligt omfang sikres befolkningen adgang til den fornødne sygehusbehandling.

Ved den fortsatte udbygning af det kommunale sygehusvæsen bl. a. som følge af den hurtige lægevidenskabelige og teknologiske udvikling vil der blive tale om stærkt forøgede udgifter både til anlæg og drift af sygehuse. Regeringen er indstillet på, at

staten i videre omfang end ved de almindelige sygehustilskud bør medvirke ved finansieringen af udbygningen af det kommunale sygehusvæsen med højt specialiserede og særlig kostbare sygehusafdelinger.

Punkt 8 vedrører byplanlægning og er holdt i så generelle vendinger, at sikkert ingen vil være uenig heri. Regeringen kan således tilslutte sig den anførte målsætning: at byplanlægningen må indbefatte, at både fællesskabet og børnene trives, og at et børne- og ungdomsvenligt klima fremmes.

Den gældende lovgivning om by- og bebyggelsesplanlægning og om opførelse af ny bebyggelse har da også bl. a. dette sigte. Det gælder bl. a. landsbyggeovens bestemmelser om opholdsarealer og om legepladser og om gårdrydning. For den bestående bebyggelse, som ikke allerede opfylder disse krav til nybebyggelse, kan bygningsmyndigheden påbyde tilvejebringelse af opholds- og legearealer, eventuelt som led i en gårdrydning.

Gennem byplanlægningen tages stilling til spørgsmål om placeringen af offentlige anlæg såsom grønne områder og sportsanlæg, og der er hjemmel for kommunerne til at ekspropriere til etablering eller til udvidelse af sådanne anlæg. I overensstemmelse med boligministeriets standardbyplanvedtægt findes der i de partielle byplanvedtægter ofte bestemmelser om kollektive anlæg som f. eks. vuggestuer og børnehaver, fritidshjem og ungdomsklubber, selskabslokaler og hobbyrum. Men man må huske, at det er et grundlæggende princip i byplanloven, at loven kun opstiller rammer for, hvad der kan foreskrives i en byplan. Den konkrete udfyldning af rammerne må foretages lokalt af kommunerne. Jeg er overbevist om, at dette er et rigtigt princip, og det er i øvrigt helt i tråd med tankerne bag kommunalreformen og ønskerne om en decentralisering.

Specielt med hensyn til daginstitutioner inden for børne- og ungdomsforsorgen — jeg tænker her på vuggestuer, børnehaver og fritidshjem — kan jeg oplyse, at antallet af vuggestuepladser steg med 22 pct. i tiden fra april 1966 til april 1968 og yderligere med 11 pct. i tiden fra april til oktober 1968. Heller ikke her er det altså rigtigt at sige, at der er tale om nogen stagnation, tværtimod. Stigningstakten er,